Pregaria.cat

Entrada

Escoltar, acollir, compartir

Reflexiona una mica, bon amic, el què t'ha passat. Quan vas arribar a la cafeteria anaves fet un somnàmbul interior. Centrat en tu mateix, feia hores que només pensaves en tu, els currículums enviats, la teves vacances, el que podries explicar en el bloc i sobre tot la buidor extrema.

La tia Elisabet feia mesos que no et veia. Saps molt bé com t'estima. Des de sempre. Estava ja asseguda a la tauleta del racó, i tenia recolzat sobre la paret el bastó. Entranyable persona de 86 anys. Viu sola, en aquell pis gran de l'Eixample de Barcelona. Gran, amb mobles de fa més de 50 anys, rebedor, llarg passadís, menjador i galeria que dóna al centre dels patis. Com sempre et portava una capsa de galetes de Santa Coloma de Farners.

Acabades les salutacions i els comentaris sobre la bona cara que feies, va començar la seva lletania de lamentacions i tota mena de mals d'ossos i dificultats. El teu cap era ben lluny. La senties i amb prou feina l'escoltaves.

Al cap d'una estona va passar quelcom en el teu interior. *Prou de pensar en mi, s'ha acabat, Soc un egoista. Vaig a fixar-me del tot en la tia i oblidar-me de mi.*

La teva atenció es va centrar en ella, es va anar desplaçant, vas canviar de protagonista. Et va començar a interessar. Et situaves en el seu lloc. Et feies càrrec dels seus problemes. Li feies preguntes, li vas explicar un acudit.... i així va ser com aquella tarda vas escoltar, vas acollir i vas compartir.

Reflexiona una mica, amic meu, sobre el desplaçament d'un jo obsessiu vers un tu, que et necessita. Quan tornaves a casa seva, sense pressa, et senties molt millor que hores abans de la trobada. Buidant-te de tu és com et retrobes en el millor del teu cor.

Mateu 7, 12.

12 »Feu als altres tot allò que voleu que ells us facin; aquest és el resum de la Llei i els Profetes.